

Aesculapius, vindt hij, die daar gevoel voor heeft, er in terug." Toen begreep ik, dat wat mij aan KAFKA had doen denken, bij MULDER heel anders geleefd had. En als wel vaker schaamde ik mij ervoor deze juiste opvatting niet direct gezien te hebben.

Ik geloof dat wij aan de nagedachtenis van MULDER geen grotere eer kunnen bewijzen dan inderdaad te tonen dat ook in deze tijd de schone, eenvoudige klassieke rede de juiste is, en laten Kafkaanse nachtmerries verre hiervan blijven.

Voortleven in wat MULDER tot stand bracht, is slechts mogelijk op deze glasheldere, eenvoudige en klassieke wijze. Dan zal bereikt worden wat MULDER wilde bereiken.

Voor datgene, dat hij hier in Groningen aanving en waarop wij hier ook thans nog voor een deel — want ook andere richtingen dienen in de huidige tijd onderzocht te worden — voortbouwen, voor datgene, dat hij als wetenschapsman tot stand bracht, komt hem de Ubbo Emmiuspenning zo volledig toe. Het zal moeilijk zijn voor de komende jaren een aan hem gelijkwaardige figuur voor deze onderscheiding te vinden.

Ik heb gezegd.

Groningen, 15 juni 1966

E. MANDEMA

Benoemd. — Tot luitenant-ter-zee-arts der 1e klasse der Koninklijke marine-reserve H. A. SCHEEPENS en W. CRAANDIJK.

Eervol ontslag verleend. — Aan de luitenants-ter-zee-arts der 1e klasse H. A. SCHEEPENS en W. CRAANDIJK, op daartoe gedaan verzoek, uit de zeedienst.

Overleden. — Te Zeist Dr. JULIUS J. C. DE BOER, psychiater, neuroloog, auteur, op de leeftijd van 92 jaar (20 juli 1966). Te 's-Gravenhage Dr. JACOBUS HENDRIK JELGERHUIS SWILDENS, arts, op de leeftijd van 67 jaar (20 juli 1966). Te Ceriale (Italië) Dr. HERMANNUS WIERINGA, rustend arts, op de leeftijd van 69 jaar (24 juli 1966). Te Nijmegen Dr. HUGO VAN IJZEREN, directeur-geneesheer van het Sint Canisius-ziekenhuis, op de leeftijd van 53 jaar (25 juli 1966). Te Utrecht Dr. ELOI HUBERT LA CHAPPELLE, orthopeed (23 juli 1966).

Promoties. — BEVORDERD TOT DOCTOR IN DE GENEESKUNDE: Te Amsterdam (V.U.) W. A. H. VAN WYLUCK, op proefschrift *Röntgen en Nederland. Röntgens betrekkingen tot Nederland en de opkomst der röntgenologie hier te lande.*

REDACTIE

VERENIGINGSVERSLAGEN

NEDERLANDSE ANATOMEN VERENIGING

79e ANATOMENBIJeenKOMST, GEHOUDEN OP 11 DECEMBER 1965 IN HET ANATOMISCH-EMBRYOLOGISCH LABORATORIUM VAN DE UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

VOORZITTER: PROF. DR. H. J. LAMMERS

Mej. MARIJKE E. HOLTROP, *De oorsprong van botcellen bij enchondrale verbening*

Indien men bij een jonge muis een zeer bepaald gedeelte uit het verbeningsgebied van de rib (nl. een stuk kraakbeen waarin de rijtjeszone uit de epifyse-schijf aanwezig was) intramusculair transplanteerde, bleek er binnen de 2 weken volledige enchondrale verbening tot ontwikkeling te komen. Waren de ontstane botcellen gedifferentieerd uit gastheerweefsel (bindweefsel, spierweefsel), uit donorweefsel (kraakbeen, perichondrium), of uit beide?

Bij kweekproeven met soortgelijke fragmenten ribkraakbeen werd na 17 dagen een opmerkelijke ontwikkeling waargenomen: de fragmenten waren in lengte toegenomen en er was een hypertrofische kraakbeenzone gevormd, waaromheen een botkoker was afgezet. Het donorweefsel bleek dus de potentie te bezitten om bot te vormen.

Indien het donorweefsel vóór transplantatie werd gemerkt met ³H-thymidine, werd de label voornamelijk opgenomen door cellen uit de rijtjeszone. Na transplantatie van de op deze wijze gemerkte fragmenten ribkraakbeen met rijtjeszone werden in het ontstane verbeende deel intensief gemerkte osteoblasten en osteocyten waargenomen. Deze cellen waren dus afkomstig van donorcellen.

De Redactie heeft dit verslag op 15 februari 1966 ontvangen.

Ten einde vast te stellen of deze cellen van perichondriumcellen of van kraakbeencellen afstamden, werden soortgelijke, gemerkte ratteribfragmenten getransplanteerd, waarvan het perichondrium volledig was afgesneden. Twee weken na transplantatie was enchondrale verbening op precies dezelfde wijze tot ontwikkeling gekomen als bij transplantaten mét perichondrium. In het verbeende deel werden intensief gemerkte osteoblasten en osteocyten aangetroffen. Dit toont duidelijk aan dat deze botcellen afkomstig waren van kraakbeencellen. Dit betekent beslist niet dat bij enchondrale verbening *uitsluitend* kraakbeencellen tot botcellen kunnen differentiëren.

Literatuur: HOLTROP, M. E. (1964) *Enchondrale verbening in muizeribben; een experimenteel histologisch en cytologisch onderzoek.* Proefschrift Leiden; (1966) The origin of bone cells in endochondral ossification. *Proceedings of the third symposium on calcified tissues* (in druk).

J. MOLL en G. H. ZEILMAKER, *Ovulerende mannetjes-ratten?* (Voor een korte samenvatting kan verwezen worden naar: J. MOLL en G. H. ZEILMAKER (1965) Induction of ovulation by hypothalamic stimulation in castrated male rats bearing ovarian transplants. *Acta endocr. (Kbh.)* Suppl. 100, bl. 146. Verder is een gedetailleerde publikatie ter perse: J. MOLL en G. H. ZEILMAKER, Ovulatory discharge of gonadotrophins induced by hypothalamic stimulation in castrated male rats bearing a transplanted ovary. *Acta endocr. (Kbh.)*.)

J. A. LOS, *Analyse van een ventrikelseptumdefect in een menselijk embryo van 27 mm lengte*

In seriecoupes van een menselijk embryo van 27 mm lengte werd ter hoogte van het uitstroombied van de linker ka-